

Hans Berntsen í Læraraskúla-høllini

Til á sumri 1980 var Hans Berntsen ein ágrýtin, framfýsinn handilsmaður, sum ikki hugsaði stórvægis um kristindómin.

Men ein summardag, fyrri 17 árum síðani, broytti Gud fullkomiliga lív hansara.

Hendan dagin í 1980 var familjan Berntsen, Hans, Inge og bæði börnini, á vegin heim frá summarferiu í Fraklandi. Við Flensborg varð bilurin við campingvogni árendur av einum stórum lastbili - bilførarin var sovnaður, meðan hann koyrdi 103 km/t.

Óskadd

Bilur og campingvognur vórðu fullkomiliga vrak, men øll familjan grulvaði óskadd út úr bilinum uttan so mikið sum ein snudd.

...nógvar av ognum okkara lógu spjaddar út um vegin, sigur Hans Berntsen. Løgið nokk eisini eitt lítið Nýggja Testamenti, sum vit høvdu við okkum, uttan tó at hava lisið í tí. Tá vit tóku tað upp, lá tað sligið upp á eina ávrisa síðu, og eygu okkara fullu á Markus kap. 13, tey versini, ið tosa um at vera árvakin, so Jesus ikki finnur okkum sovandi, tá hann bráðliga kemur aftur. Tað var jú satt. Tá vit stóðu har og hugdu at bilinum, máttu vit ásanna, at vit kundu verið deyð.

Á mæti aftur

Afturkomin til Álborg byrjaðu tey at ganga á mæti, og börnini í sunnudagsskúla. Fáar mánaðir senni byrjaði samkoman har Inge og Hans gingu bíbliufundir. Eitt av hesum kvöldunum hóddu eini hjún teimum heim til ein kaffimunn. Áðrenn tey fóru haðani, las verturin nøkur vers fyri teimum og tey bóðu saman. Í hesum sambandi bað Hans Berntsen um at fáa eina nýggja fatan av Jesu.

...eg feldi á mær, at hesi hjúnini høvdu nakað, sum eg ikki hevði. Tað rann upp fyri mær, at hetta »nakað« var fylling Heilaga Andans. Og eftir at eg fekk loyvi at uppliva tað, havi eg ikki kunna latið vera við at siga frá um Jesus, sigur Hans Berntsen.

Avtala við Jesus

Í januar 1981 tók Hans Berntsen lut á nøkrum møtum í Brovst. Hær talaði ein norskur prædikumaður profetiskt til Hans Berntsen: »...Gud vil á ein serligan hátt nýta teg at biðja fyrri sjúkum«, segði hann.

...eg var íiva, eg visti ikki, hvat eg skuldi gera. So eg byrjaði at lesa í Bibliuni, um tað Jesus og tey fyrstu trúgvandi gjördu. Her sá eg, at tá fólk komu til Jesus, vórðu tey altíð hjálpt. Eg gjörði so eina munnliga avtalu við Jesus, har eg segði: **Um Tú sendir fólk við onkrari sjúku á leið mína, so vil eg lurta eftir teimum.**

Aftaná vil eg spyrja, um tey vilja sleppa av við sjúkuna. Síðani sigi eg, at eg eri ein trúgvandi, og at eg trúgvi, at Tú fer at hjálpa teimum - og síðani byrji eg at biðja fyrri teimum.

Skjótt byrjaðu fólk at koma við trupulleikum teirra, líka frá krabbameini, heilabløðing, gikt, suksursjúku, epilepsi, sjúkum hjarta, høvudpinu, eyum muskulum og barnloysi. Og sambært teimum sjúkum, so eru flestu trupulleikarnir horvnir sum døgð fyrri sólíni eftir forðøðina.

...eg geri ikki undur, og eg komi heldur ikki til Føroya sum ein undurgerari, men eg trúgvi á undrunnar Gud. Gud hevur kraft til frelsu. Hann letur ongan óhjálpan, og Hann ger ikki mannámun. Frelsan er fyrri hvønn, sum vil brúka hjartað og trúgva.

Hans Berntsen hevur nakrar ferðir áður vitjað í Føroyum. Fyrstu ferð var í 1985, tá mæti vórðu, m.a. í Havnar Bio, undir heitinum Jesus 85. Undir hesum møtum møttu mong tí livandi Jesu, bæði til frelsu, grøðing og endurreisn. Hóskvöldið komandi (Kristi Himmalfarðardag 8. mai) og friggjakvöldið verða mæti við Hans Berntsen í Læraraskúlahøllini, og leygarkvöldið verður mæti við Hans Berntsen í Kelduni í Skálabotni, øll kvöldini kl. 20.00.

Jesus 97

Vit mugu trúgva upp á hugsjónina

Henry Jarnskor helt hesa røðu á ársfundinum í ár hjá Javnaðarflokkinum

Tað er við blandaðum kenslum, eg standi her.

Sum fráfarandi nevndarlimur í Eysturoyar Javnaðarfelag eri eg errin av at vera javnaðarmaður.

Samstundis skammist eg yvir tað.

Eg eri errin av hugsjónum okkara, stevnuskra okkara og so sanniliga av teimum monnum, ið ótróytliga hava stríðst og streitað fyrri, at korini hjá arbeiðs- og fiskimanninum gjørdist betri.

Eg eri errin av teimum mongu politisku signum, ið hava gjóvt okkum mánssmilig kor og gjóvt børn- og okkara útbúgvingsmøguleikar.

Eg eri ikki so errin av at hava verið við til at tikið vónina og trúna upp á framtíðina frá tí unga ættarliðinum.

Eg skammist yvir, at vit hava gjóvt skarvin yvir.

Hugsjónarmennin eru burtur, og í staðin hava vit fingið livibreyðspolitikkarar, ið av reimum kleyvarskapi hava mist - ella kanska slept endanum, so teir borgarligu aftur eru slopnir framat tí, ið teir siggja sum eitt sjálvstøðborð. Ja - eg skammist yvir, at vit hava verið við til at avreitt ognir Føroya fólks til somu gammarnar, ið klóruðu og skræddu í seg í 80-árunum, til óbótligan skaða fyrri lønmóttakararnar.

Tað er so populært at tosa um vegamót. Hvussu ofta hoyra vit ikki: »at vit standa á einum vegamóti«. Tíverri haldi eg, at vit eru endað í veitini við skúna av vagnum - og tað fyrsta vit eiga at gera er at sleppa okkum upp aftur á vegin.

Vit liva í einum samfelag, har lógir og reglugerðir raka hvønn einstakan hvønn einstasta dag.

Hesar lógir og reglugerðir eru ætlaðar sum verja hjá borgaranum og vælferðarsamfelagnum sum heild.

Men hvussu virkar hetta í praksis? Vanligi borgarin kennir ikki sín rætt og byðar ikki til at seta seg inn í hesa stóru fløkju, og letur seg leiða av betrivandi almennum skrivstovuklerum. Borgarin má vera tolkin og lítið krevjandi og ikki rokna við altíð at fáa svar uppá fyrispurningar.

Hetta kann ikki undra nakran, tá sjálfv Føroya Landsstýri ikki heldur tað hava nakran týðning, um

tey svara ella ikki. Nøkur eru tó tey, og tíverri gerast tey fleiri og fleiri, ið hava sett seg inn í hvussu vælferðarsamfelagið fungerar, og uttan nakað hóvasták brúka tilboðini - ella rættari misbrúka tey - til egnan vinning.

Vit siggja, at tað eru fólk, ið fáa almenna hjálpið og stuðul í høvd og reyv, ið ikki hava nakra hjálpið fyrri neyðini, meðan tey við veruligum tørvu sita køld, svong, sjúk og hjálparleys. Aftur her vinnir tann sterkari, tí hesir landsmenn okkara hava ikki orku til at gera nakað - ikki eingang til alment at ilskast inn á systemið.

Hví loyva vit slíkum órættvísi, hví ger eingin okkara okkurt fyrri hesar landsmenn okkara?

Alt skal betala seg í dag. Eingin kann fara undir naknað, og eingin verkætlan kann setast í gongd, uttan at figgiarráðgevarin og ekspertar hava sagt gott fyrri profittinum. Profitturin er neyðugur til tann risikovilliga kapitalin. Alvaratos - hvaðani stavar hesin risikovilligi kapitulin frá? Hevur ikki familjumaðurin, ið dagliga roynir at gera familjuni lívið liviligt, samstundis sum hann roynir at svara hvørjum sitt, skapt hann við hondum sínum?

Hví skulu vit vera við til at avhenda spekulantum virðini, soleiðis at teir kunna seta seg afturá fyrri framhaldið at spekulera í stórra kapitali?

Vit eiga at siga kortanei - kapitalurin klárar seg uttan okkara hjálpi - tað hava hesu seinastu árin sanniliga prógvað.

Vit eiga við takksemi at taka ímóti tí tilfeingi, ið Skaparin gevur okkum, og seta á stovn almennar fyrirkøtur, ið kunnu taka ímóti og virka ta rávøru, ið lærarprofitorientaðu fyrirkøturnar tveita burtur ella venda bakið - tí tað betalur seg ikki.

Vinningin koma vit at siggja aftur í landsbúskapinum, og vinnarin verður føroyingurin. Uppskot til nýggja fólkskúlalóg er tilnevnað av pedagogum, og verður nú lagt fyrri aðrar pedagogar til »hoyringar«.

Vit vanligu fólk eru bytt, vit skilja einki. Politikin veit betur, hann vil ikki skilja nakað, kenslurnar og meiningarnar hava vit. Vit

duga ikki so væl at bera fram okkara egnu hugsanir, og vit eru óvön við at lut-taka í polemiskum orðadráttum. Tí er tað lett at »pilka okkum niður« og vinna á okkum í tvídrátti við tekniskum orðavavstri.

Eg havi tosað við nógva fólk, ung sum gomul, og eru flestu teirra samd við mær í at: »tað nýttar als einki, vit fáa als einki gjørt. Teir, ið eru førir fyrri at gera nakað, vilja ikki. Politikkur hevur einki við veruleikan at gera, tað er eitt skýmaspæl«.

Vit hava sæð og hoyrt framborðið, at vit undir ongun umstøðum góðtaka, at fólk verða bytt upp í fyrsta- og annaðflok borgarar, og Guð hjálpi mær eisini triðjaflok borgarar???

Samfelagsuppløysn og vónloysið trívast væl og hava tað gott. Familjur syndrast, börnini mugu klára seg sjálvi og á Rúsum gleðast tey um avlopið. Bankakreppan bjargaði einum lítum parti av Føroya fólki. Flestu okkara kendu sviðan, og hevur tað so sanniliga tikið ílt fyrri seg síðani tá. »Tað gongur betur« verður sagt. Hjá hvørjum? Jú hjá tí litla partinum, ið politikkarn bjargaði. Skamm fái tykkum, ið vilja hava vanliga føroyingin standandi við hógvu í hond.

Skal meginparturin av okkum gerast »sosial tilfelldir«? Úr vøggstovu og barnagarð til eldrasambýli og røktarheim? Skrásettir taparar? Ein heilur dagur í barnagarði er ein vónalig lívsbyrtan: eingin disciplinur - eingin virðing fyrri ognarrætti - læra at klára seg sjálfvan - taka ábyrgdina av sær sjálvan - so ruðuleiki. Er ruðuleiki má okkurt vera galið heimanífrá, og tí: sosialræðgevi + stuðulspedagog = skrásettur tapari.

Hvør eigur Føroyar? Hvør eigur framtíðina? Hvør eigur nakað at geva? Hvar eru tit, ið eiga og vilja

geva?

Vanligt er at Status verður gjørt á hvørjum ári. Eg hugsi ikki her um hvussu nógva stendur á bók, ella hvussu nógva tey peningaligu virðini eru, ið flokkurin eigur. Veruliga virðið hjá flokkinum er veljarin, og fyrst og fremst hin skrásetti limurin í flokkinum.

Hvussu stendur til við limaskaranum?

Hvussu stórir partur av hesum skara eru verkamenn og fiskimenn?

Hvussu stórir partur eru tímálmst og arbeiðsleys?

Hvussu stórir partur hevur bert hendurarnar at líta á, og siggja fram til eina fólkapensjón, tá hann verður 67 ár? (Einki ringt um hin samhaldsfasta - men hetta munar bara so vælsigna lítið).

Eg haldi at hetta eru áhugaverdir spurningar, tí teir kundu verið settir upp ímóti spurningum um, hvussu nógva av limum okkara eru fastlønir - við høgum eftirlønartryggingum longu frá 60 ára aldri.

Latum okkum gera Status: er flokkurin ein Javnaðarflokkur fyrri verkamannin ella er hann ein »Sekt« (felag/klubb) fyrri fyrsta-klassaborgarar???

Oljan er guds gáva til okkum øll, ið vit for guds skyld ikki mugu lorka av hondum, og tí má tað almenna hava alla stýringina á hesum øki, við javnaðarmanni við róðri.

Tað gongur framá við rúkaðri ferð, sigur landsbankastjórin. Tað gongur so skjótt framá, at vandi er á ferð. Hetta má steðgast, og ein máti at tálma vøksstrin- um, sigur landsbankastjórin - allarhelst frá Annfinni Kallsberg - er at seta MVG-ið upp.

Hvar í verðini eru hesir menn? Hvát ætla slíkir menn? Skulu vit loyva teimum at seta eina nýggja húskallalóg í gildi?

Eitt er at vit eru tiknir av bóli, men skulu vit leggja okkum á hina liðina, og bara lata standa til?

Nei, nei og aftur nei, men fyrri at fáa avrikað nakað, so noyðast vit fyrst og fremst at trúgva upp á hugsjónina, okkum sjálvi og framtíðina. Hetta lærdu teir okkum, ið gingu undan og slóðu gøtuna fyrri okkum.

Uttan Javnaðarflokkin - eingin framtíð.

Eg trúgvi upp á framtíðina - framtíðin leingi lívi.

Lýsið í *sosíalínunum*

Minnist til haldaragjaldið!